

Sygn. akt I C 130/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julita Wyrębiak - Romero

Protokolant: Joanna Biczuk

po rozpoznaniu w dniu 02 marca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa miasta stołecznego W.

przeciwko Z. B.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. B. na rzecz powoda miasta stołecznego W. kwotę 224,40 zł (dwieście dwadzieścia cztery złote czterdzieści groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 03 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;

II. przyznaje kuratorowi ustanowionemu dla pozwanego Z. E. L. wynagrodzenie w kwocie 60 zł (sześćdziesiąt złotych) i nakazuje je wypłacić kuratorowi z zaliczki wniesionej przez powoda miasto stołeczne W. w dniu 24 czerwca 2015 roku i zaksięgowanej pod pozycją „d” 473/15;

III. zasądza od pozwanego Z. B. na rzecz powoda miasta stołecznego W. kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 130/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 sierpnia 2014 roku powód Miasto S. W. Zarząd (...) wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego Z. B. kwoty 224,40 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 03 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym również kosztów zastępstwa procesowego (pozew k. 1). W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 17 listopada 2013 roku jechał komunikacją miejską bez ważnego biletu i z tego względu został on obciążony opłatą dodatkową.

Postanowieniem z dnia 07 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu sądowi (postanowienie, k. 8).

Zarządzeniem z dnia 06 sierpnia 2015 roku tutejszy Sąd ustanowił kuratora dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu (zarządzenie, k. 38).

Pismem z dnia 09 grudnia 2015 roku kurator działający za pozwanego wniósł o oddalenie powództwa (pismo, k. 52).

Do zakończenia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 listopada 2013 roku około godziny 09:22 pozwany Z. B. korzystał z metra w W.. Na stacji Politechnika została przeprowadzona kontrola biletów. W czasie kontroli okazało się, że Z. B. nie posiada ważnego biletu na przejazd komunikacją miejską. W związku z powyższym kontrolerzy spisali dane osobowe pozwanego Z. B. oraz doręczyli mu wezwanie do zapłaty nr (...) na kwotę 224,40 złotych, z czego kwota 220 złotych stanowi opłatę dodatkową (wezwanie do zapłaty k. 12). Opłatę dodatkową należało uiścić w terminie 7 dni od dnia wystawienia faktury. Pozwany Z. B. podpisał wezwanie. Nie uiścił do dnia dzisiejszego opłaty dodatkowej ani opłaty za przejazd.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Umowa przewozu należy do umów powszechnie zawieranych i z tego względu zawarcie jej jest uproszczone.

Powód Miasto S. W. Zarząd (...) jest podmiotem zajmującym się profesjonalnym przewozem, a zatem jest przewoźnikiem zarówno w rozumieniu przepisów kodeksu cywilnego jak i prawa przewozowego. Za świadczone przez siebie usługi w zakresie przewozu powodowi należy się wynagrodzenie. Dowodem zawarcia umowy przewozu, a zarazem uiszczenia opłaty za przejazd, jest bilet. Pasażer celem wywiązania się z ciężącego na nim obowiązku uiszczenia opłaty powinien skasować bilet, a tym samym uiścić opłatę za przejazd. Przewoźnik stosownie do art. 33a ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (Dz. U. z 2000 roku nr 50 poz. 601 z późniejszymi zmianami) uprawniony jest do kontroli dokumentów przewozu osób i bagażu. Przewoźnik może przeprowadzać kontrolę samodzielnie bądź poprzez uprawnione przez siebie osoby czyli kontrolerów. W przypadku stwierdzenia przez przewoźnika braku ważnego biletu przewoźnik może stosownie do art. 33a ust. 3 prawa przewozowego pobrać opłatę dodatkową. Należność tą może pobrać kontroler bezpośrednio po dokonaniu kontroli i stwierdzeniu braku ważnego biletu na przejazd lub też może wystawić wezwanie do zapłaty. Wysokość należnej opłaty dodatkowej wynika wprost z §2 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 roku w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej (Dz. U z 2005 roku nr 14 poz. 117). Przepis ten stanowi, że za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu pasażer zobowiązany jest do uiszczenia 50 krotności ceny najtańszego biletu jednorazowego normalnego. W środkach komunikacji miejskiej w (...) -krotność tej kwoty to 220 złotych.

Nie jest wątpliwe, że pozwany Z. B. w dniu 17 listopada 2013 roku korzystał z metra w W. ani też to, że w chwili kontroli przeprowadzonej na stacji Politechnika nie posiadał ważnego biletu na przejazd środkami komunikacji miejskiej. Okoliczność ta znajduje potwierdzenie w wezwaniu do zapłaty, a fakt ten nie był przez stronę pozwaną kwestionowany.

Ważąc zatem wszystkie przytoczone okoliczności Sąd uznał, że w toku postępowania nie wykazano, aby pozwany Z. B. podróżował z ważnym dokumentem przewozu. Sąd uznał jednocześnie, że powód wykazał ponad wszelką wątpliwość, że pozwany w dniu 17 listopada 2013 roku odbył podróż środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Okoliczność ta nie była w toku całego procesu kwestionowana. Dochodzona opłata dodatkowa została obliczona zgodnie z obowiązującymi przepisami, tj. z art. 33a ust. 3 prawa przewozowego oraz §2 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20 stycznia 2005 roku w sprawie sposobu ustalania wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób. Powód wykazał także, i okoliczność ta nie była kwestionowana, że pozwany nie uiścił opłaty w wysokości 220 złotych, ani opłaty za przejazd w wysokości 4,40 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc. Zgodnie z art. 481 §1 kc jeżeli dłużnik spóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek chociażby nie poniósł żadnej szkody, a opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwany nie spełnił świadczenia w wyznaczonym przez powoda terminie, tj. w przeciągu 7 dni od daty otrzymania wezwania tj. do dnia 24 listopada 2013

roku, a zatem po upływie 7 dni powodowi należą się odsetki. Z uwagi na to, że strony nie umówiły się co do wysokości należnych odsetek stosownie do brzmienia art. 481 § 2 kc powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

W niniejszej sprawie za pozwanego działał kurator ustanowiony na podstawie art. 144 kpc, w związku z wnioskiem pełnomocnika powoda. Kuratorowi zaś należy się wynagrodzenie za wykonanie czynności do niego należących. Zważyć wypada, iż kurator sądowy podjął czynności zmierzające do ustalenia aktualnego adresu zamieszkania pozwanego bądź uzyskania informacji umożliwiających odnalezienie pozwanego. W tych okolicznościach, o przyznaniu wynagrodzenia należało orzec na podstawie § 4 w związku z § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 roku w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczału przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz. U. 1982 nr 27 poz. 197 ze zm.). O przyznaniu wynagrodzenia Sąd orzekł w pkt 2 sentencji wyroku, polecając wypłacenie wynagrodzenia z zaliczki wniesionej przez powoda.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stosownie do art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zgodnie zaś z §3 tego art. do kosztów niezbędnych procesowi strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Powód w toku postępowania reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata. Wysokość należnego pełnomocnikowi wynagrodzenia została ustalona w oparciu o § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2002 roku nr 163 poz. 1348 z późniejszymi zmianami). Pozwany Z. B. przegrał proces w całości i z tego względu zobligowany jest do zwrotu kosztów procesu powodowi w skład których wchodzi koszt opłaty od pozwu wysokości 30 złotych, koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 60 złotych, a także koszt ustanowienia kuratora dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, poniesiony przez powoda.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.